

Μεταξύ μας

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Τὰ παιδιά ἔμαθαν τὸ τραγούδι τῆς στὸ σχολεῖο κι' ἤρ-
θαν σπῆτι νὰ μοῦ τὸ ποῦν:

« Ἡ νυφούλα ἡ μυγδαλιά
ἔβαλε τὰ νηφικά της... »

Λέω, εἶναι δυνατό ν' ἀνθίσανε κι' ὄλας, μέσα σ' αὐτὴ
τὴν παγωνιά; Μπᾶ, μάλλον οἱ δασκάλες διάζονται νὰ προ-
διδέσουν τὰ παιδιά γιὰ τὴν ἀνοιξη.

Προχθὲς ὅμως τὴν Κυριακὴ, τὴν εἶδαμε! Οἱ ἄλλες δι-
πλα ἦταν ἀκόμη γυμνές, τουρτουρίζανε. Ἐκείνη ἡ μιά, πε-
ρήφανη, κοκέτα, κάτασπρη, συναγωνιζόταν τὰ χιόνια τοῦ
Τροῦδου, στὸ βάθος,

Τρελλάθηκαν τὰ παιδιά, τρελλαθήκαμε ὄλοι μὲ τὸ αἰ-
σιόδοξο μήνυμα. Ὁ καθένας τὸ ἐρμήνευε μὲ τὸν δικό του
τρόπο.

Ἄνοιξη, ἀνθισμένους ἀγρούς, ἀκόμη καὶ θάλασσα καὶ
παιγνίδια στὴν ἄμμο ἔβλεπε ἡ ἀνυπόμονη φαντασία τῶν παι-
διῶν ποῦ πάντα καλπάζει. Ἄνοιξη, χαρὰ, ἥλιο, ἡρεμία, γα-
λήνη, ἔβλεπαν τὰ δικά μας κουρασμένα μάτια. Προπαντὸς
γαλήνη...

Πάντως τὸ αἰσιόδοξο μήνυμα ἔπιασε σωστοὺς στόχους.
Τὸ κρῦο ποιὸς τὸ λογαριάζει πιά, τὸν θοριὰ ποιὸς τὸν φο-
βάται, ὅταν ἡ ἀνοιξη εἶναι μόλις λίγα θήματα πιὸ πέρα, ὅ-
ταν ὅπου νᾶναι θὰ μᾶς ἀγγίξει...

« Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν χιονίσει
καλοκαίρι θὰ μωρίσει! »

Εἶναι θαυμάσια ἡ μνήμη τῶν παιδιῶν. Μπορεῖ νὰ χωρέ-
σει τὰ πάντα: Παροιμίες, ποιήματα, τραγούδια, γνωμικά.
Θυμάμαι πόσο εὐκολα τ' ἀρπάζομε, μικρά, ὄλα αὐτὰ.

Τώρα, χρειάζεται νὰ συγκεντρωθοῦμε πέντε ἀλόκληρὰ
λεπτὰ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε ποῦ... ἀφήσαμε τὰ κλειδιά μας.
Ἡ σκέψη τοῦ παιδιοῦ συγκεντρώνεται τόσο εὐκολὰ στὸ ἔ-
να, τὸ μοναδικό, τὸ εἰδικό ποῦ τὸ ἐνδιαφέρει καὶ τὸ συγ-
κρατεῖ. Ἐμᾶς μοιράζεται ἀνάμεσα σὲ χίλια δυὸ ἀόριστα,
ἀφηρημένα, γενικά.

— Ὅταν μεγαλώσω θέλω νάχω ἓνα φόρεμα ἄσπερο,
μὲ λουλούδια σὰν τῆς ἀμυγδαλιάς.

— Θάχεις, κοριτσάκι μου, θάχεις! (Καὶ φαντάζομαι
τοὺς ἑαυτοὺς μας πεθερικά πλάϊ στὴ νύφη κόρη. Μοιάζει
μὲ κωμωδία μιούζικαλ, ἐδῶ μάλιστα θὰ ταίριαζε μιά πο-
μπώδης μουσική).

— Καὶ δὲν βαριέται ν' ἀνθίζει κάθε χρόνο ἡ μυγδα-
λιά;

Θυμάμαι, αὐτὴ τὴν ἐρώτηση τὴν ἔκανα ἐγὼ στὸν ἔ-
αυτό μου, στὴν «ἡλικία τῶν ἀπογοητεύσεων», στὰ 14 μου
χρόνια. Σήμερα τὰ παιδιά ἀριμάζουνε πιὸ γρήγορα.

— Ἀλλοίμονο μας ἂν βαρεθεῖ μικρό μου. Ἄν βαρε-
θεῖ ἡ Ἄνοιξη νᾶρχεται μὲ τὰ πράσινά της καὶ μὲ τὶς λια-
κάδες τῆς, νὰ διώξει τὸ Γέρο Χειμῶνα, ἂν βαρεθεῖ ἡ χαρὰ
νὰ διαδέχεται τὴ λύπη, ἂν βαρεθεῖ ἡ ζωὴ νὰ διαδέχεται τὸ
θνατο... Ὅλα θὰ γίνουν τότε ἓνα σκοτάδι πικτό, μιά ἀνυ-
παρξία ἀβάστακτη.

Μπαίνουμε στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ τὸ κρῦο τρυπᾷ τὰ
κόκκαλα. Ἡ μυγδαλιά, θαρραλέα στὴν παγωνιά, εἶναι ἓνα
ἀνθισμένο χαμόγελο μέσα στὸ σούρουπο. Ὡρα καλὴ σου,
καλὴ μαντατοφόρε τῆς Ἄνοιξης..